

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., P.**, IČO: X., zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **A. O., nar. X., L., o vymoženie 955,98 EUR s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn.: 4 Er 9/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 19. júla 2012, č. k.: 2CoE 62/2012-44, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a**.

Povinnej sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor žiadosťou z 26. januára 2004 požiadal o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 28 800,-- Sk s príslušenstvom v zmysle s ust. § 44 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Uviedol, že exekučným titulom je notárska zápisnica č. N 4260/2003, NZ 97075/2003 z 26. októbra 2003, spísaná Notárskym úradom JUDr. O. Ď. so sídlom P. Okresný súd Topoľčany poverením z 19. marca 2004 poveril súdneho exekútora na vymoženie predmetnej sumy s príslušenstvom z uvedeného exekučného titulu.

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením z 26. marca 2012, č. k.: 4Er 9/2004-30 zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil, súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. M. nepriznal trovy exekúcie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že preskúmaním exekučného titulu a Zmluvy o úvere č. 7220115 zistil, že oprávnený s povinným uzavreli 28. júla 2003 Zmluvu o úvere, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver vo výške 20 000,-- Sk. Povinný sa zaviazal vrátiť uvedenú čiastku oprávnenému s príslušným poplatkom vo výške 16 000,-- Sk v 20-tich v dvojtýždenných splátkach po 1 800,-- Sk. Keďže povinný bol v omeškaní so splnením svojho záväzku, Mgr. K., zastúpený Mgr. Ž., ako zástupca povinného, uznal do vyššie uvedenej notárskej zápisnice v mene povinného dlh v celkovej výške 38 420,-- Sk, z čoho úver a poplatok bol v sume 32 400,-- Sk. Oprávnený si v exekučnom konaní uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 0,25% denne od 2. októbra 2003 do zaplatenia. Zároveň zástupca povinného súhlasil, aby v prípade neplnenia povinností zo strany povinného bola notárska zápisnica exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku.

Uviedol, že exekučný súd skúma, či exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňa podmienky vykonateľnosti (formálnej i materiálnej). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice v zmysle § 47 notárskeho poriadku a materiálna stránka vykonateľnosti spočíva v dodržaní obsahových náležitostí, uvedených v ust. § 41 odseku 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica musí obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinného a vymedzenie práv a povinností na plnenie, presný rozsah plnenia.

Predmetná notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom, bola notárom spísaná na podnet Mgr. T. K., advokáta splnomocneného dlžníkom, splnomocnením obsiahnutým v Zmluve o úvere, ktorý ju za povinného podpísal. Text splnomocnenia, vrátane osoby splnomocnenca, je v štandardnej formulárovej Zmluve o úvere predtlačenej. Dlžník týmto splnomocnením splnomocnil Mgr. T. K. okrem iného aj na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene dlžníka uznal záväzok z úveru uvedeného v zmluve, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Podľa splnomocnenia, notárska zápisnica bude

obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Uviedol, že predmetné splnomocnenie bolo umiestnené v strede textu Zmluvy o úvere, ktoré dlžník samostatne nepodpisoval. Z kontextu Zmluvy je nejasné, akú vôľu mienil dlžník prejavíť podpísaním Zmluvy, teda či okrem súhlasu s prijatou sumou a jej vrátením v navýšenom rozsahu a súhlasu so všeobecnými podmienkami Zmluvy mienil dlžník podpísaním Zmluvy uzavrieť aj zmluvu o plnomocenstve. V danom prípade išlo o typovú zmluvu, v ktorej sú na predtlačenom formulári pripravené zmluvné ustanovenia, ktoré záujemca o uzavretie zmluvy nemôže ovplyvniť, a v ktorej sa vyplňajú len identifikačné údaje dlžníka a výška poskytovaného úveru. Súdu je známe z jeho činnosti, že takéto zmluvy boli dlžníkmi podpísované v stovkách prípadov. Každý dlžník splnomocnil na uznanie dlhu a spísanie notárskej zápisnice Mgr. T. K. Zástupca osoby má zastupovať jej záujmy. V prípadoch úverových zmlúv sa javí, že dlžníkom splnomocnený zástupca zastupoval záujmy oprávneného. Predtlačené formuláre zmluvy pripravoval oprávnený, ktorý si v podstate vybral advokáta, ktorý bude zastupovať dlžníkov. Tento v nejednom prípade uznal dlh dlžníka s úrokmi z omeškania vo výške 91,25% ročne a v mene dlžníka sa ich zaviazal splatiť, pričom uznal aj trovy právneho zastúpenia (svoje trovy) a trovy za spísanie notárskej zápisnice. Tento advokát následne v mnohých prípadoch zastupoval oprávneného v exekučnom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že záujmy zástupcu dlžníka sú v rozpore so záujmami zastúpeného a konanie takéhoto zástupcu považoval súd prvého stupňa za absolútne neplatné. Ak plná moc nie je platná, notárska zápisnica nespĺňa podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou, t. z., že nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu pre osobu, v mene ktorej splnomocnenec konal, a teda neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice. Vzhľadom na uvedené, súd prvého stupňa dospel k záveru, že vymáhanie nároku od povinného na základe notárskej zápisnice spísanej v mene povinného zástupcom, ktorého záujmy boli v rozpore so záujmami povinného, je neprípustné, a preto exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Podľa názoru súdu prvého stupňa tomuto postupu nebráni skutočnosť, že v danej veci už prebiehala exekúcia, pretože súd počas celého exekučného konania môže preskúmať, či sú splnené podmienky pre výkon exekúcie a v prípade zistenia, že tieto splnené nie sú, resp. neboli, exekúciu zastaví.

Zamietol návrh na zmenu súdneho exekútora z hľadiska neúčelnosti, vzhľadom na skutočnosť, že je tu dôvod na zastavenie exekúcie. O trovách exekúcie rozhodol v súlade s § 200 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že ich súd súdnemu exekútorovi nepriznal, pretože si ich neuplatnil z dôvodu, že boli vymožené od povinného. O trovách účastníkov rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, uznesenie súdu prvého stupňa okrem výroku o zamietnutí návrhu na zmenu súdneho exekútora potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že účastníci 28. júla uzavreli Zmluvu o úvere, súčasťou ktorej vo forme predtlaču bol uvedený text o splnomocnení advokáta Mgr. T. K. povinným, na uznanie záväzku z úveru v mene povinného v notárskej zápisnici ako exekučného titulu tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Takto udelené plnomocenstvo sa nedá označiť za platný právny úkon, a preto Mgr. B. Ž., substitučne splnomocnený Mgr. T. K., nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinného, a to pre rozpor záujmov splnomocneného zástupcu a zastúpeného v zmysle ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor so záujmami povinného spočíva v tom, že jeho právny zástupca, ktorý mal povinného pri uznaní dlhu a spisovaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v Zmluve o úvere oprávneným, čo malo za následok, že povinný si nemohol Mgr. T. K. ako svojho zástupcu vybrať na základe svojej vôle. Uviedol, že právny úkon, urobený zástupcom, nespĺňajúcim podmienky upravené v ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Ak Mgr. T. K. nedisponoval platným plnomocenstvom, nemohol v mene povinného uznať dlh a vysloviť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Uviedol, že súd prvého stupňa postupoval správne, ak po vyhlásení exekúcie za neprípustnú, túto zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

Ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 12. mája 2011, č. k.: IV. US183/11-16. V zmysle tohto rozhodnutia jedným z predpokladov exekučného konania je relevantný exekučný titul, preto ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom (z hľadiska formálneho alebo materiálneho), exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, odvolací súd uviedol, že tento výrok nebol odvolaním oprávneného napadnutý a nepodliehal preskúmvaniu odvolacím súdom. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 251 ods. 4 O. s. p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležite dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že z dôvodu krátkosti času a hrozby uplynutia lehoty na podania dovolania podal oprávnený dovolanie zo všetkých zákonom prípustných dôvodov dovolania, pričom napadnuté uznesenie napadá v celom rozsahu. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom dovolania, oprávnený tieto dôvody podrobne rozvinul v podanom odvolaní v danej veci. Preto oprávnený poukázal na argumentáciu, použiteľnú vo vzťahu k dovolacím dôvodom, ktorá je uvedená v podanom odvolaní. Zároveň uviedol, že v krátkom čase súdu predloží doplňujúcu právnu argumentáciu k jednotlivým dovolacím dôvodom. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podaním, doručeným na súd prvého stupňa 16. októbra 2012, oprávnený bližšie špecifikoval a doplnil dôvody dovolania.

Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo 14. marca 2012, sp. zn.: I. ÚS 120/2012-12 v súvislosti s argumentáciou oprávneného, týkajúcej sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia vyplýva, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vydaniu poverenia predchádza preskúmanie exekučného titulu exekučným súdom, ako aj žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie. Podstatou tohto preskúmania je preverenie materiálnej a formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu. V prípade notárskej zápisnice formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice tak, ako je upravená podľa § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránka je priama predpísaná v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorými sú vyznačené oprávnenej a povinnej osoby, právny dôvod, predmet a čas plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou. V uvedenom prípade Ústavný súd SR uviedol, že notárska zápisnica obsahovala všetky náležitosti, uvedené v spomenutých ustanoveniach, vrátane výslovného súhlasu povinnej osoby s vykonateľnosťou. Žiadne ďalšie podmienky formálnej, ani materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice z Exekučného poriadku nemožno vyvodiť. Ďalej z toho uznesenia vyplýva, že exekučný súd nepreskúmal právny vzťah účastníkov z hľadiska hmotného práva, pretože je to nad rámec preskúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Súd by bol povinný vykonať takéto preskúmanie len vtedy, ak by to bolo v zákone výslovne uvedené.

Poukázal na Zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý bol doplnený o nové ust. § 41 ods. 3. Na notárske zápisnice, vyhotovené pred 15. októbrom 2008, sa tento zákon, resp. novelizované ustanovenie nevzťahuje.

Ďalej uviedol, že ustanovenie Zmluvy o úvere, ktorým dlžník splnomocnil tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice, aby v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a príslušenstva, nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani ust. § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Povinný na seba neprevzal žiadne nové povinnosti, či záväzky, oprávnenému nevznikli žiadne nové práva či výhody. Udelením plnomocenstva povinný dobrovoľne preniesol na tretiu osobu

oprávnenie uznať dlh vo forme notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Táto tretia osoba nie je oprávnený, a preto toto plnomocenstvo nemohlo spôsobiť pre oprávneného nepomernú výhodu. Navyše povinný mohol plnomocenstvo v zmysle § 33b ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka kedykoľvek odvolať. Podľa dovolateľa exekučný súd by mal vo svojom rozhodnutí uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a/ až r/ Občianskeho zákonníka.

Ďalej má dovolateľ za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil s ohľadom jeho právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ustanovení právnych predpisov EÚ a rozhodnutí súdneho dvora EÚ. Predovšetkým sa nevysporiadal s výkladovými pravidlami, uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil, prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie, ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Podľa dovolateľa exekučný súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Predmetné splnomocnenie v zozname nekalých podmienok, uvedených v prílohe článku 3 ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS, výslovne nenachádza.

Podľa názoru dovolateľa je v danom prípade nutné požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 12. apríla 2012, sp. zn.: IV. ÚS 95/2012-80. Uviedol, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť komplexne posúdiť exekučné konanie, týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty, vyplývajúcej z doterajšieho únieového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, okrem výroku o zamietnutí návrhu na zmenu súdneho exekútora, ktorý nebol napadnutý odvolaním oprávneného. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené prípustnosť dovolania v zmysle § 239 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. (druhá veta) je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutia odvolacieho súdu, alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p., by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania, smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám, uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, e/ a f/, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania. Vo vzťahu k jednotlivým dovolacím dôvodom oprávnený poukázal na svoje odvolanie, v ktorom

jednotlivé dovolacie dôvody podrobne rozvinul, a následne ich podaním, doručeným súdu prvého stupňa 16. októbra 2012, bližšie špecifikoval .

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených procesných väd.

Dovolateľ namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust § 7 a § 8 Občianskeho súdneho poriadku. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.... (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Z obsahu podaní dovolateľa vyplýva, že dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania, uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral. Namietal, že súdy v danom prípade v rozpore so zákonom po vecnej stránke preskúmavali notársku zápisnicu, ktorá je v danom prípade exekučným titulom. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť obsah notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu a výklad Exekučného poriadku, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Dovolací súd má za to, súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Z obsahu tejto námietky sa javí,

že nejde o námietku dovolateľa nedostatku právomoci súdov, ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci).

Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona, napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka dovolateľa o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Dovolateľ ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j., že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, resp. o to isté, čo sa prejednávalo v právoplatne skončenom konaní. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní, alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singularnej sukcesie.

Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav, vymedzený žalobným petitom, vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, ak vyplýva z rovnakých skutkových okolností.

Dovolateľ namietanú vadu konania bližšie nešpecifikoval.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s. r. o., P., IČO: X., zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnému: A. O., nar. X., L., o vymoženie 955,98 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn.: 4 Er 9/2004, na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica č. N 4260/2003, NZ 97075/2003 z 26. októbra 2003, spísaná Notárskym úradom JUDr. O. Ď., so sídlom P., nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté.

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Ďalej je dovolateľ toho názoru, že konanie je postihnuté vadou, uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Dovolateľ namietanú vadu konania bližšie nešpecifikoval.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tzn., že v danej veci bol návrh na začatie exekučného konania podaný. Preto námietka dovolateľa o existencii vady uvedenej v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, nie je opodstatnená.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu odvolania, na ktoré v súvislosti s podaným dovolaním dovolateľ poukázal, vyplýva, že naplnenie tejto vady dovolateľ vyvodzuje, že z toho, že súd porušil princíp legality, dispozičnú zásadu začatia konania, rovnosť účastníkov konania a právo na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ má za to, že bola porušená zásada „rovnosti zbraní“, zásady kontradiktórnosti súdneho konania a práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy, čím bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej oprávnený namietal, že nebol oboznámený s obsahom argumentov a nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu, pritom dané rozhodnutie výrazným spôsobom ovplyvnilo jeho právne postavenie.

Oprávnený namietal, že exekučný súd pri preskúvaní notárskej zápisnice išiel nad rámec formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti oprávneného konať pred súdom a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo podľa jeho názoru dôjsť v danej veci nesprávnym rozhodnutím, ktorým súd prvého stupňa exekúciu za neprípustnú, a zároveň exekúciu zatavil, v dôsledku čoho mu nebolo umožnené jeho práva z notárskej zápisnice ako exekučného titulu v exekučnom konaní.

Na námietku oprávneného, že exekučný súd nie je oprávnený ex offio skúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul v takom rozsahu, ako ju skúmal v danom prípade, pretože je to nad rámec preskúmavania materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, dovolací súd prihliadal iba v súvislosti so skúmaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo

k vade uvedenej v ust. § 237 písm. f/ O. s. p, resp. či v konaní pred súdmi nižších stupňov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. O procesnú vadu konania, uvedenú v tomto ustanovení, ide tiež v prípade vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie, ak preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Takým rozhodnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

V danom prípade exekučný súd na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice č. N 4260/2003, NZ 97075/2003 z 26. októbra 2003, spísaná Notárskym úradom JUDr. O. Ď., so sídlom P., poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a vymoženie uloženej povinnosti z uvedenej notárskej zápisnice. Následne exekučný súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Podľa názoru dovolacieho súdu exekučný súd a následne aj odvolací súd podmienky na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, a následne na zastavenie exekúcie posúdili správne. Je potrebné uviesť, že v danom prípade nemalo byť vydané ani poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť predmetnej notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Skúmali, či bol exekučný titul - notárska zápisnica vydaný v súlade so zákonom, realizovali len svoje oprávnenie, vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Vydaním poverenia na vykonanie exekúcie táto povinnosť pre exekučný súd nezaniká, naopak aj počas exekučného konania (po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie) je povinný skúmať, či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom. Je potrebné uviesť, že exekučný súd nevykonáva dokazovanie tak, ako je to v konaní pred súdom prvého stupňa. Ak súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom nie je povinný účastníkov konania vyzývať, aby sa vyjadrili k ďalšiemu postupu exekučného konania. Exekučný súd v danom prípade preskúmal exekučný titul – notársku zápisnicu a Zmluvu o úvere, uzavretú medzi oprávneným a povinným, pod zistený skutkový stav podriadil príslušnú právnú a vo veci rozhodol. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými otázkami a závery vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu. Rovnako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na podstatné otázky odvolacieho konania. Podľa názoru dovolacieho

súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Rovnako dovolací súd je toho názoru, že exekučný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

Oprávnený podaním doručeným na Okresný súd Stará Ľubovňa 9. augusta 2012 navrhol prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd postupovali správne, ak sa týmto návrhom žalobcu nezoberali. V danej veci už nebol dôvod o tomto návrhu oprávneného rozhodovať, nakoľko odvolací súd o dovolaní oprávneného rozhodol uznesením z 19. júla 2012, ktoré spolu s uznesením súdu prvého stupňa nadobudlo právoplatnosť 3. augusta 2012.

Oprávnený v podanom dovolaní opätovne navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a predložil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálne otázky, ktorých znenie v podanom dovolaní bližšie špecifikoval.

K tejto námietke dovolací súd uvádza, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď

prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice a posúdenie predmetného splnomocnenia, na základe ktorého bola notárska zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetnej námietky oprávneného a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdneho dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy, platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, vzhľadom na dostatočnú úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Dovolateľ v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu

na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. novembra 2012

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová